

KLASIKAPLUS.CZ

1. Lucie Hilscherová: Jsem vděčná za každou spolupráci s Českou filharmonií

27.04.2024 klasikaplus.cz - Daniel Pinc

[Odkaz na originál](#)

Klíčová slova: cyklu; divadle; moravskoslezském; Národním; operního; Ostravě; Smetanovského

"Každá spolupráce s Českou filharmonií a Semjonem Byčkovem ve mně vyvolává podobné pocity – nadšení, radost, vděčnost a pokoru."

"Sestavit dobře kvarteto sólistů je taková dramaturgická 'vyšší dívčí'."

"Kromě ročního angažmá ve sboru Státní opery pracuji jako umělec na volné noze celý svůj profesní život. Miluji tu svobodu, repertoárovou různorodost i možnost vybírat si z nabídek."

Mezzosopranistka Lucie Hilscherová je na českém klasickohudebním "rybníčku" již dobře zavedenou osobností a s končící – v jejím případě velmi náročnou a hektickou – sezonou zase o něco známější. Pěvkyně hostovala prakticky ve všech operních divadlech v České republice, nápadný je však také její vklad do koncertního provozu symfonických těles. A právě s prvním českým orchestrem vystoupí při slavnostní produkci "evropské hymny" z hudebního pera Beethovena.

U příležitosti dvacátého výročí vstupu České republiky do Evropské unie se 1., 2. a 3. května skuteční trojí uvedení Beethovenovy Deváté symfonie s Ódou na radost v Dvořákově síni Rudolfiny s Českou filharmonií a Semjonem Byčkovem. Prestižní a slavnostní záležitost, které navíc poslední dubnový den předchází koncert pro Úřad vlády České republiky, jež živě přenáší Česká televize... Jaké myšlenky se vám kolem toho všeho honí hlavou?

Každá spolupráce s Českou filharmonií a Semjonem Byčkovem ve mně vyvolává podobné pocity – nadšení, radost, vděčnost a pokoru. Věřím, že tomu nebude jinak v případě těchto koncertů.

A když se řekne "Beethoven", co všechno se vám s ním rychle asociuje?

Originalita a nadčasovost. Vzpomínka na základní školu, kde v hudebně visel obrázek rozčuchaného skladatele s přísným výrazem a pevně semknutými rty. Eroica v provedení Prague Philharmonia (tehdejší Pražské komorní filharmonie) a Jiřího Bělohávk a někdy kolem roku 1997. A mé sólové vystoupení na Beethovenově festivalu v Bonnu, kde jsem si asi poprvé uvědomila, že už pro mě hudba není jen koníčkem.

Jediná Beethovenova opera Fidelio je bez sólového partu mezzosopranistky (altistky), tam se tedy neuplatníte. Pokud chcete zpívat Beethovena, musíte se upnout ke koncertním kusům, jako je například právě "Devátá". Ta má specifické atributy. Prvním je padesátiminutové čekání na pódiu. Jak vnímáte, když musíte takovou dobu čekat na sólový vstup?

Mám to podobně jako u Janáčkovy Glagolské mše, v níž sólový alt zpívá jen v posledních pár minutách. V obou případech si čekání opravdu užívám.

Druhým problémem je, že altová linka je v "Deváté" poměrně upozaděná. Máte raději možnost projevit se výrazněji, nebo je vám příjemné "pološero" ansámblu?

Ansámblové zpívání rozhodně nevnímám jako nějaké "pološero". Jsem samozřejmě šťastná, když mohu zpívat skladby, které mi dávají příležitost prezentovat se vyloženě sólově, ale nepohrdnu ani čistě ansámblovým partem. Od dětství jsem milovala sborový zpěv, několik let jsem zpívala v Českém filharmonickém sboru Brno, s nímž jsem měla možnost procestovat téměř celou Evropu a vystupovat po boku top orchestrů a dirigentů. Pro můj hudební vývoj to byla zcela zásadní škola. Díky této zkušenosti pro mě pocit absolutního hudebního naplnění není navázán na rozsah mého sólového partu nebo počet árií. Pokud se podaří sestavit ansámbel pěvců, jejichž hlasy spolu ladí a kteří se dokážou navzájem poslouchat, i to mi přinese velký zážitek. Nicméně je třeba podotknout, že sestavit dobře kvarteto sólistů je taková dramaturgická "vyšší dívčí", která se bohužel v koncertním provozu často podceňuje.

Ale když se vrátím k vaší otázce, souhlasím s tím, že sólový altový part v Deváté je poněkud upozaděný. Je to tím, že instrumentální charakter poměrně hluboko položené zpěvní linky často nedává prostor k dostatečnému rozvinutí vokálů, čímž se alt dostává do určité akustické nevýhody oproti ostatním sólovým hlasům. Tento handicap lze minimalizovat precizní artikulací, která pomáhá zprostředkovat posluchačům poselství skladby.

Zaujala mě vaše zmínka o "dramaturgické vyšší dívčí". Můžete nějak rozvést, v čem tkví úskalí sestavování sólistického ansámblu?

Ideální situace nastává v případě, kdy má dramaturg dostatečný přehled o pěvcích a jejich hlasových dispozicích a dokáže navrhnout ansámbel sólistů tak, aby každý jednotlivec byl výborným interpretem svého partu, ale aby se zároveň hlasy k sobě barevně hodily. Tato zdánlivě jednoduchá rovnice však má řadu proměnných – časové možnosti pěvců, vliv zastupujících agentur, preference managementu orchestru nebo festivalu a v neposlední řadě má zásadní slovo dirigent daného koncertu. Dovedu si představit, že někdy to může být opravdu těžký hlavolam.

Má pro vás nějaký význam, že ze sólistů májových koncertů jste jediná české národnosti?

Na tuto otázku odpovím otázkou. Není úžasné, že hudba dává, nebo dokonce vytváří prostor k souznění umělců různých národností, vyznání či politických názorů?

Před přibližně rokem a půl jste právě s Českou filharmonií a také Semjonem Byčkovem zpívala na vltavské plovoucí scéně v rámci festivalu Prague Sounds při Koncertu pro Evropu. Spojitost je zde nápadná: stejný orchestr, tentýž dirigent, evropské téma... Je shoda okolností spíše náhodná?

Takto jsem nad tím nepřemýšlela. S Českou filharmonií jsem zpívala poprvé v říjnu 2019 a od té doby jsem po boku tohoto orchestru vystoupila už šestnáctkrát. A jsem vděčná, že i nadále přichází nové nabídky. Jestli jde o náhodu, shodu okolností nebo

jsem se prostě osvědčila, to je spíše otázka na management orchestru.

Na "volné noze" jste déle, než je Česká republika v Evropské unii. Nezačíná vás to lákat někam do angažmá? Představuju si, že ustavičně cestování se může "zajíst"...

Kromě ročního angažmá ve sboru tehdy ještě Státní opery Praha, které jsem přijala během vysokoškolských studií, pracuji jako umělec na volné noze celý svůj profesní život. Miluji tu svobodu, repertoárovou různorodost i možnost vybírat si z nabídek. Tyto benefity jsou ale samozřejmě vykoupeny určitou nepravidelností, stresem z případného onemocnění a především zvýšeným tlakem na výkon – nemám nic zaručeno a další práci si prostě musím zasloužit. Když je té nejistoty příliš, začnu přirozeně toužit po stálém angažmá, ale vím, že všude je chleba o dvou kůrkách. V každém případě kdyby přišla nabídka angažmá, určitě bych ji zvážila, ale hodně by záleželo na okolnostech.

Na co se kromě Ódy na radost v nejbližší době těšíte?

V tuto chvíli se blíží do finále zkoušky nové inscenace Smetanova Tajemství v pražském Národním divadle, kde ztvárňuji roli Panny Rózy. Moc se také těším na druhý květnový týden, kdy během **Smetanovského operního cyklu** vystoupím jako Martinka v Hubičce a Panna Róza v Tajemství v **Národním divadle moravskoslezském v Ostravě**. V červnu mě čekají reprízy Rusalky a Tajemství v Národním divadle, hostování na Smetanově Litomyšli a přiznám se, že po této extrémně náročné sezóně se už nemohu dočkat, až vypnu telefon a budu na dovolené poslouchat jen šumění moře.

Foto: Petr Matoušek, Petra Hajská

Redaktor a editor

Publicista a zpěvák, od roku 2023 redaktor a editor portálu KlasikaPlus.cz. Je absolventem tří oborů Pražské konzervatoře (pop zpěv, skladba a klasický zpěv) a profesionální sborový zpěvák. Mezi nejvýznamnější tělesa, s nimiž spolupracoval, patří Martinů Voices, Kühnův smíšený sbor a Pražský filharmonický sbor, se kterým opakovaně účinkoval na festivalu v rakouském Bregenzu nebo například v newyorské Carnegie Hall s dirigentem Semjonem Byčkovem. Lokálně působí též jako hudební aranžér a dirigent, skladbě se věnuje spíše v soukromí. Stěžejními jsou při jeho práci hudebního kritika kategorie soudobá a vokální hudba.

Více z této rubriky

« zpět na začátek